

Цзінвен Лян

Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова, Україна

ПРОБЛЕМАТИКА ТА ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ СУЧАСНОГО БЕЗБАР'ЄРНОГО АРХІТЕКТУРНОГО СЕРЕДОВИЩА КИТАЮ

Стаття аналізує проблеми та особливості створення безбар'єрного середовища в Китаї. Недоліки законодавства, обмежений контроль та низька громадська усвідомленість визначають необхідність системних рішень. Рекомендується удосконалення законів, посилення правозастосування та інформаційна кампанія про безбар'єрне середовище. Ці заходи покращать життя людей з фізичними порушеннями та забезпечать доступність інфраструктури для всіх громадян Китаю.

Ключові слова: безбар'єрне архітектурне середовище, безбар'єрний дизайн, доступний простір, інклюзивна архітектура.

Постановка проблеми

Створення безбар'єрного середовища є важливим показником рівня цивілізації та соціального розвитку країни. З початку 1980-х років система будівництва безбар'єрної архітектури в Китаї поступово вдосконалюється. Цей процес розпочався із введення законодавства про будівництво доступного середовища, особливо у великих містах, де рівень створення безбар'єрного середовища є високим. Однак існує ряд проблем, зокрема низьке усвідомлення необхідності створення адаптованого простору, недостатній контроль за цим процесом, недостатнє врахування потреб користувачів під час проектування безбар'єрних об'єктів, а також системні недоліки в створенні доступного середовища тощо. Незважаючи на це, проблеми залишаються актуальними. Акцентування уваги на цих питаннях та розробка рішень допоможуть підняти будівництво безбар'єрного середовища на новий рівень та практично захистити права людей з інвалідністю, людей похилого віку та інших членів суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Аналіз останніх досліджень та публікацій демонструє зростаючий інтерес до проблеми безбар'єрного архітектурного середовища в Китаї. Сучасні китайські науковці Чжан Дунван (张东旺) [1], Ван Лі (宛丽) [2], Сяо Хунчжун (谢宏忠), С Гуйлян (叶惠恋) [3], Лю Шимін (吕世明) [4], Пань Цинь (潘沁) [5], Лю Ін (刘瑛) [6], Ву Веньбо (吴文博) [7], Сю Цяосян (许巧仙) [8] акцентують увагу на проблемах неповноцінної законодавчої бази, обмеженого контролю над безбар'єрним середовищем та недостат-

нього громадського усвідомлення щодо необхідності його створення. Публікації надають аналіз різних аспектів проблеми, відзначаючи важливість спільної роботи громадських та державних органів для досягнення прогресу в цьому напрямі. Такий підхід відображає прагнення до покращення якості життя людей з обмеженими можливостями та підвищення доступності інфраструктури для всіх верств населення.

Мета статті

Метою роботи є висвітлення проблем та особливостей створення безбар'єрного архітектурного середовища в Китаї, а також надання рекомендацій щодо удосконалення законодавчої бази та посилення правозастосування для забезпечення більшого доступу до інфраструктури для всіх громадян Китаю.

Виклад основного матеріалу

Поняття будівництва безбар'єрного середовища. Згідно з положеннями Кодексу Китаю про проектування доступного та адаптивного простору міських доріг і будівель, інклюзивна архітектура охоплює передусім фізичне середовище, доступ до інформації та комунікацій [1]. Фізична доступність передбачає, що проектування міських доріг, громадських будівель та житлових зон повинно бути зручним для людей з інвалідністю та інших членів суспільства для проходження та використання. Доступність інформації та комунікацій означає, що громадські засоби інформації повинні бути доступними для осіб з порушеннями зору та слуху, щоб вони могли легко отримувати інформацію та спілкуватися.

Поняття, пов'язані з безбар'єрним архітектурним простором. Безбар'єрний дизайн спрямований на «усунення перешкод», починаючи з початкового проектування обладнання та споруд в будівлях та всьому громадському середовищі, він може задо-

вільняти різні потреби у використанні для людей з інвалідністю, літніх людей та інших осіб.

Розумна зручність. Згідно з визначенням, наведеним в Конвенції Китаю про права людей з інвалідністю, розумна зручність передбачає, що з урахуванням конкретних потреб та за відсутності надмірних або не виправданих труднощів вживаються необхідні та відповідні модифікації і коригування, щоб забезпечити можливість людей з інвалідністю реалізувати всі права людини та основні свободи на основі принципу рівності. Після цього Комітет Конвенції Китаю висловив додаткові зауваження: «“Розумна зручність” означає, що здійснюються необхідні та відповідні модифікації та коригування з огляду на конкретні потреби випадку з метою забезпечення безбар’єрного доступу» [2].

Особливості безбар’єрного архітектурного середовища Китаю.

1. Безбар’єрне архітектурне середовище, яке є загальним благом для людей з інвалідністю та інших членів суспільства, характеризується відсутністю комерційного компонента [3]. Забудовники або підрядники часто не враховують елементи безбар’єрної архітектури під час будівництва. Іноді вони навіть навмисно не враховують необхідність створення безбар’єрного середовища, націлюючись на скорочення витрат.

2. Безбар’єрне архітектурне середовище відіграє надзвичайно важливу роль для людей з інвалідністю, людей похилого віку та інших членів суспільства. Без такого середовища відсутня базова гарантія нормального життя, і люди з інвалідністю виключаються з повноцінної участі та інтеграції в соціальне життя. Можна стверджувати, що безбар’єрне архітектурне середовище є необхідною умовою для здійснення рівних прав людей з інвалідністю поряд зі здоровими громадянами.

Безбар’єрне архітектурне середовище – це створений адаптивний простір, спрямований передусім на людей з інвалідністю та інших членів суспільства з фізичними порушеннями. Згідно з різними видами класифікації та ступенями порушень, безбар’єрне архітектурне середовище може бути розділене на [4]:

- візуальне безбар’єрне середовище;
- для осіб із порушеннями слуху;
- для осіб із порушеннями рухової функції;
- мовне безбар’єрне середовище;
- психологічне безбар’єрне середовище;
- інтелектуальне безбар’єрне середовище;
- для осіб з комбінованими порушеннями.

Світовий досвід. Протягом останніх десятиліть міжнародні організації звертають більше уваги на права людей з фізичними порушеннями. Багато країн прийняли законодавство, що захищає їхні права, під впливом міжнародних документів, зокрема Конвенції про права осіб з інвалідністю, яку підписали 184 країни та ратифікували 188. Друга світова війна та поява

великої кількості людей із фізичними та психічними порушеннями сприяли створенню середовища, що відповідає їхнім потребам. У 1950-х роках в Раді Європи почала працювати комісія, яка займалася цією проблемою. Норми доступності будівель для осіб з інвалідністю стали розроблятися у розвинених країнах Західної Європи, Північної Америки та Австралії.

У США ветерани В’єтнамської війни боролися за права людей з інвалідністю, закликаючи до надання доступу до повноцінного життя, освіти, роботи, дозвілля та спорту. У 1968 році був прийнятий перший американський стандарт доступності будівель для людей з інвалідністю. Наразі у США існує Національна рада з питань людей з інвалідністю, яка впливає на політику та програми у сфері порушень здоров’я.

У зв’язку зі зростанням кількості літніх людей, у 2015 році в США виділили кошти на дослідницькі програми, зокрема центри денного догляду. Експеримент проводився для вивчення більш доступних альтернатив догляду вдома. Із початку створення таких центрів у 2015 році їх було відкрито 215, що допомогло зменшити ізоляцію літніх людей.

Центри денного догляду в США відрізнялися від британської моделі, прагнучи розділити медичну та соціальну допомогу. Протягом останніх десятиліть в США було зроблено багато для збільшення кількості таких центрів та їх інтеграції в спільноту. Окрім центрів денного догляду, популярними є сімейні притулки для літніх, створені в США у 2013 році.

У Франції законодавство захищає права людей з інвалідністю на професійну підготовку, працевлаштування та інші привілеї. У Швеції людям з інвалідністю надаються технічні засоби для пересування та комфортного проживання. У 2015–2016 роках у Швеції було закрито інтернати для дітей з інвалідністю і створено умови для їх проживання з батьками. У рамках обслуговування літніх високо цінується свобода вибору місця проживання. Навіть якщо збільшується потреба у допомозі, старшим людям надається право залишатися вдома. Традиційні форми послуг та підтримки залишаються бажаними. Останнім часом у країні з’явилися «дома сервісу», де літні люди живуть разом, отримуючи цілодобову допомогу. Це альтернатива відкритим формам догляду для людей із різними порушеннями здоров’я.

Правова система створення безбар’єрного середовища в Китаї. Законодавчий процес щодо безбар’єрного середовища в Китаї розпочався в 1980-х роках і пройшов шлях від неозначеності до конкретності й стандартизації. Окрім політики та правил, прийнятих центральним урядом, місцеві органи влади також активно розробляють відповідні заходи підтримки, поєднуючи їх із місцевою практикою. З 2022 року закони та положення про доступність активно стають системними, будівельні стандарти постійно удосконалюються, завдяки чому сформувалася

основна картина створення безбар'єрного середовища в країні. У 2023 р. Китай прийняв новий закон про створення безбар'єрного архітектурного середовища, який був схвалений на 3-й сесії Постійного комітету Всекитайського народного конгресу 14-го скликання 28 червня [5]. Закон містить вісім статей і набув чинності 1 вересня 2023 року. Основною метою закону є вирішення проблем, пов'язаних зі старінням населення в Китаї та людьми з порушеннями здоров'я. У новій версії документа наголошується на необхідності координації зусиль для створення безбар'єрного середовища та адаптації до потреб людей похилого віку в умовах старіння населення в Китаї.

Згідно із законом, держава буде стимулювати розробку та видання підручників шрифтом Брайля та крупним шрифтом для різних рівнів освіти, щоб задовольнити потреби людей із порушеннями зору. Крім того, китайські органи влади будуть заохочувати виробників та дилерів продуктів харчування, ліків та інших товарів представляти етикетки на продукцію та інструкції у доступних для людей з інвалідністю форматах, серед яких аудіозаписи, крупний шрифт та шрифт Брайля. Законопроект також відзначає, що музеї, культурні центри та науково-технічні центри повинні забезпечувати інфраструктуру та послуги безперешкодного доступу для людей похилого віку та людей з інвалідністю. Для стимулювання створення безбар'єрного середовища пропонується ввести податкові пільги, а також наголошується на важливості застосування нових технологій [5].

Проблеми та заходи щодо створення безбар'єрного середовища.

1. Недостатня законодавча база. У поточній системі законодавства Китаю більшість нормативних актів виступають як ініціативні та стимулюючі заходи, не передбачаючи санкцій, що ускладнює їх ефективне застосування. Загальна невизначеність вищих законів призводить до того, що місцеві заходи підтримки не встановлюються до єдиного стандарту, що створює значні відмінності в діях та діячій впровадженні по всій країні.

2. Обмежений контроль над безбар'єрним середовищем. Через різницю в компетенціях та якості адміністраторів державних органів не вдалося створити ефективну систему контролю та управління новими та оновленими об'єктами безбар'єрного середовища [6]. По-перше, процедури затвердження планування та будівництва громадських об'єктів недостатньо жорсткі, що призводить до випадків незаконного будівництва безбар'єрних об'єктів або навіть їх повної відсутності. По-друге, недостатньо жорсткі критерії приймання інженерних об'єктів та слабкий контрольний вплив у процесі будівництва призводять до проблем з якістю безбар'єрних об'єктів. Нарешті, недостатньо ефективно обслуговування спричиняє серйозні пошкодження об'єктів,

роблячи їх непридатними для використання.

3. Низька громадська свідомість щодо необхідності безбар'єрного середовища. Протягом тривалого часу забудовники та будівельні компанії часто ігнорували питання створення безбар'єрного середовища, плануючи та будуючи громадські об'єкти виключно з урахуванням потреб здорових людей. Це призвело до серйозних пошкоджень безбар'єрних об'єктів та створення незручностей для осіб з інвалідністю.

4. Проблема старіння населення Китаю. Старіюче населення Китаю ставить перед країною ряд викликів, які потребують невідкладної уваги та дій. Прогнозоване зменшення чисельності населення до 2024 року може мати серйозні соціально-економічні наслідки для країни. Збільшення тривалості життя та зниження народжуваності призводять до того, що частка літнього населення поступово зростає, тоді як частка працездатного населення зменшується. Такі демографічні зміни можуть суттєво вплинути на економіку, соціальний захист та систему охорони здоров'я Китаю [7, 9].

Важливо зазначити, що політика однієї дитини, введена китайським урядом у 1979 році, відіграла значну роль у формуванні сучасного стану населення країни. Однак зменшення чисельності населення та старіння суспільства ставлять перед Китаєм нові виклики. Сьогодні Китай активно працює над розробкою політик і програм, спрямованих на підтримку старіючого населення та усунення демографічних дисбалансів. Це охоплює стимулювання народжуваності, покращення системи соціального забезпечення та розробку програм охорони здоров'я для літніх людей [8, 10].

Необхідність створення доступного та безбар'єрного міського середовища для літніх людей стає все більш актуальною в контексті старіння суспільства. Зручний доступ до громадського транспорту, медичних установ, місць відпочинку та розваг відіграє ключову роль у забезпеченні комфортного та незалежного життя для літніх громадян.

Зміна чисельності населення Китаю також суттєво впливає на соціальний та економічний ландшафт країни. Зважаючи на поточні тенденції старіння населення, важливо розробляти політики, спрямовані на стабілізацію та забезпечення соціального захисту для всіх верств населення, включно з літніми людьми. У кінцевому підсумку успіх Китаю в подоланні демографічних викликів буде залежати від ефективності реалізації стратегій підтримки старіючого населення та створення доступного середовища для всіх громадян.

Для цього необхідні наступні заходи:

1. Удосконалення законодавчої бази. У кожному регіоні країни слід розробляти заходи підтримки з урахуванням місцевих умов на основі законодавчих норм. По-перше, необхідно чітко визначити відповідальних за створення безбар'єрного середовища та принципи його створення. По-друге, слід вдоскона-

лити механізми контролю, визначити суб'єкти покарання та встановити стандарти їх застосування. По-третє, для основних положень, наприклад, доступності інформації, необхідно розробити детальні правила для їх практичної реалізації. По-четверте, всі сфери, пов'язані з безбар'єрним середовищем, як-от інформаційні комунікації, міські дороги, пам'ятки та історичні місця, повинні розробити свої стандарти, щоб забезпечити їх відповідність закону.

2. Посилення правозастосування [11]. Насамперед слід чітко визначити відповідальність адміністративних органів. Така практика успішно реалізована у Сполучених Штатах, де центральна влада є керівним органом, а обов'язки між міністерствами чітко розділені. Потім слід створити ефективний механізм контролю за будівництвом безбар'єрного середовища, спираючись на досвід Англії. У цьому разі уряд виступає в ролі керівника, а недержавні організації: Асоціація людей з інвалідністю, Архітектурне товариство та добровольці – беруть участь у контролі, що сприяє підвищенню адміністративної ефективності та дотриманню законів про безбар'єрне середовище.

3. Посилення пропаганди та поширення знань про безбар'єрне середовище. Сучасні засоби масової інформації мають активно залучатися для публікації та поширення інформації про будівництво безбар'єрного середовища через різноманітні канали. Особлива увага повинна бути приділена поширенню інформації про закони та положення, серед яких Права осіб з інвалідністю та Положення про будівництво безбар'єрного середовища, з метою підвищення громадської свідомості про необхідність та важливість безбар'єрного середовища та обізнаності у підтримці та контролі його створення.

Формування доступного середовища – комплексна задача, що потребує фінансування з боку держави та зусиль суб'єктів регіонів. Повинні застосовуватися заходи щодо усунення бар'єрів і перешкод. Зокрема, в галузі архітектури вони мають поширюватися передусім на: будівлі різного функціонального призначення (житлові, громадські, промислові та ін.); систему об'єктів капітального будівництва (вулиці та дороги різних категорій, зупинкові павільйони, підземні переходи); соціальні об'єкти інфраструктури (поліклініки, спеціалізовані медичні заклади, школи, дитячі садки, дитячі багатофункціональні освітні та спортивні заклади тощо).

Створення безбар'єрного середовища для кожної категорії осіб з порушеннями здоров'я має відповідати основним принципам універсального дизайну, які базуються на: рівності в користуванні об'єктною наповнюваністю середовища різними соціальними групами населення; гнучкості в користуванні, оскільки універсальний дизайн має відповідати множині різноманітних індивідуальних уподобань та здібностей; орієнтації на відповідний розмір

та простір для доступу та користування, де має бути забезпечений зручний підхід та можливість використання продукту будь-яким користувачем, незалежно від його зросту, фігури або рухливості; принципах універсального дизайну, що ґрунтуються на створенні впізнаваних та орієнтованих в просторі об'єктів, інтегрованих у міське середовище, на основі можливості варіативного вибору того чи іншого об'єкта для подолання перешкод з урахуванням мінімізації зусиль маломобільних груп населення.

Висновки

Формування доступного середовища наразі вважається не лише одним із актуальних і першочергових завдань при зведенні нових будівель, а також при реконструкції старої забудови, а й одним із пріоритетних напрямів державної політики Китаю. Створення безбар'єрного архітектурного середовища в Китаї стає актуальною та нагальною проблемою, особливо в контексті старіння населення та зростаючої потреби у доступності для всіх верств суспільства.

Подальший розвиток країни та забезпечення сталого розвитку вимагають комплексних стратегій, які охоплюють покращення законодавства, збільшення правозастосування та активну пропаганду щодо безбар'єрного середовища. Наголос на спільній роботі громадських та державних структур є ключовим для успішної імплементації цих стратегій. Реалізація зазначених заходів може сприяти не лише поліпшенню якості життя людей з обмеженими можливостями, але й забезпечити загальний розвиток і процвітання усього суспільства загалом.

Література

1. 张东旺. 中国无障碍环境建设现状·问题及发展对策 / 张东旺 // 河北学刊. – 2014. – No. 1. – P. 122–125. – Regime of access: <http://www.cqvip.com/qk/96995x/201401/48385688.html>, free (date of the application: 10.03.2024).
2. 宛丽. 残疾人无障碍环境建设研究——以镇江市为考察个案: 硕士论文 / 宛丽; 苏州大学. – 苏州·江苏(中国), 2015. – DOI: [10.7666/d.D655549](https://doi.org/10.7666/d.D655549).
3. 谢宏忠·叶惠恋. 我国无障碍环境建设的现状与问题述略 / 谢宏忠·叶惠恋 // 中共福建省委党校学报. – 2014. – No. 4. – P. 76–79. – Regime of access: <http://www.cqvip.com/QK/80508X/201404/49478024.html>, free (date of the application: 10.03.2024).
4. 吕世明. 我国无障碍环境建设现状及发展思考 / 吕世明 // 残疾人研究. – 2013. – No. 2. – P. 3–8. – Regime of access: <http://www.cqvip.com/QK/71362X/201302/1005402436.html>, free (date of the application: 10.03.2024).
5. 潘沁. 兰州市城市无障碍环境建设研究: 硕士论文 / 潘沁; 兰州大学. – 兰州(中国), 2013. – Regime of access: <https://ir.lzu.edu.cn/handle/262010/207716>, free (date of the application: 10.03.2024).
6. 刘琪. 浅析国家十三五对于无障碍环境建设的规划 / 刘琪 // 大众文艺(学术版). – 2015. – No. 14. – P. 105.
7. 吴文博. 我国无障碍环境建设问题研究: 硕士论文 / 吴文博; 西北大学. – 西安市·陕西省(中华), 2015.
8. 许巧仙. 破解无障碍环境建设困境: 以社会治理理论为视角 /

许巧仙 // 河海大学学报(哲学社会科学版). – 2015. – Vol. 17, Issue 6. – P. 43–48. – Regime of access: <https://jour.hhu.edu.cn/qks/article/abstract/20150608>, free (date of the application: 10.03.2024).

9. 人口老龄化对农村医疗卫生服务的新要求 / 张秋云·莫少雄·杨道威·熊光练 // 中国社会医学杂志. – 2007. – Vol. 24, Issue 2. – P. 85–87. – DOI: [10.3969/j.issn.1673-5625.2007.02.005](https://doi.org/10.3969/j.issn.1673-5625.2007.02.005).

10. 分级诊疗视角下山东省村卫生室的供给侧分析 / 尹文强·唐昌海·丰志强·宋俊伟·闻庆柱·陈钟鸣 // 中国卫生经济. – 2017. – Vol. 36, Issue 5. – P. 65–68. – Regime of access: <http://www.cqvip.com/qk/90045x/201705/671970798.html>, free (date of the application: 10.03.2024).

11. 老龄化背景下某市村卫生室建筑无障碍水平分析 / 周立芳·吕海源·任桂芳·尹文强·王安琪·唐昌海·陈钟鸣 // 中华医院管理杂志. – 2022. – Vol. 38, Issue 2. – P. 139–142. – DOI: [10.3760/cma.j.cn111325-20210727-00683](https://doi.org/10.3760/cma.j.cn111325-20210727-00683).

References

1. Zhang, D. (2014). Current situation, problems, and development countermeasures of barrier-free environment construction in China. *Hebei Academic Journal*, (1), 122–125. <http://www.cqvip.com/qk/96995x/201401/48385688.html> [in Chinese]

2. Wan, L. (2015). *Research on the construction of barrier-free environment for people with disabilities – A case study of Zhenjiang City* [Master's thesis, Soochow University]. Wanfang Data Knowledge Service Platform. <https://doi.org/10.7666/d.D655549> [in Chinese]

3. Xie, H., & Ye, H. (2014). The current situation and problems of barrier-free environment construction in China. *Journal of CPC Fujian Provincial Committee Party School*, (4), 76–79. <http://www.cqvip.com/QK/80508X/201404/49478024.html> [in Chinese]

4. Lv, S. (2013). Current Situation and Outlook on Barrier-free Environment Construction in China. *Disability Research*, (2), 3–8. <http://www.cqvip.com/QK/71362X/201302/1005402436.html> [in Chinese]

5. Pan, Q. (2013). *Research of Barrier-free Environment Construction in Lanzhou City* [Master's thesis, Lanzhou University]. Institutional Repository of Lanzhou University. <https://ir.lzu.edu.cn/handle/262010/207716> [in Chinese]

6. Liu, Y. (2015). A Brief Analysis of the National 13th Five-Year Plan for Barrier-Free Environment Construction. *Popular Literature and Art (Academic Edition)*, (14), 105 [in Chinese]

7. Wu, W. (2015). *Research on the problem of barrier-free environment construction in China* [Master's thesis]. Northwest University [in Chinese]

8. Xu, Q. (2015). Getting out of Dilemma on the Barrier-Free Environment Construction: From the Perspective of Social Governance Theory. *Journal of Hohai University (Philosophy and Social Sciences Edition)*, 17(6), 43–48. <https://jour.hhu.edu.cn/qks/article/abstract/20150608> [in Chinese]

9. Zhang, Q., Mo, S., Yang, D., & Xiong, G. (2007). New Requirement to Countryside Medical Service for Aging Population. *Chinese Journal of Social Medicine*, 24(2), 85–87. <https://doi.org/10.3969/j.issn.1673-5625.2007.02.005> [in Chinese]

10. Yin, W., Tang, C., Feng, Z., Song, J., Wen, Q., & Chen, Z. (2017). Supply-side analysis of village health clinics in Shandong Province from the perspective of hierarchical diagnosis and treatment. *Chinese Health Economics*, 36(5), 65–68. <http://www.cqvip.com/qk/90045x/201705/671970798.html> [in Chinese]

11. Zhou, L., Lyu, H., Ren, G., Yin, W., Wang, A., Tang, C., & Chen, Z. (2022). Analysis of the barrier-free levels of village clinics of a city in the aging era. *Chinese Journal of Hospital Administration*, 38(2), 139–142. <https://doi.org/10.3760/cma.j.cn111325-20210727-00683> [in Chinese]

Рецензент: д-р мист., проф. О.Ю. Оленіна, Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова, Україна.

Автор: ЛЯН Цзінвен

аспірант кафедри образотворчого мистецтва та дизайну

Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова

E-mail – tszinven.lian@kname.edu.ua

ID ORCID: <http://orcid.org/0009-0008-8523-9323>

PROBLEMS AND PECULIARITIES OF CREATING A MODERN BARRIER-FREE ARCHITECTURAL ENVIRONMENT IN CHINA

Jingwen Lian

O.M. Beketov National University of Urban Economy in Kharkiv, Ukraine

Creating an accessible environment is not just a matter of convenience; it is a fundamental indicator of a nation's level of civilisation and social development. China has significantly improved its barrier-free architecture construction system since the early 1980s. This progress commenced with the enactment of legislation focused on constructing accessible environments, particularly in major urban centres where accessibility standards are generally higher. However, despite these advancements, several challenges persist. One notable issue is the limited public awareness regarding the critical role of creating spaces that accommodate diverse needs. In addition, there is insufficient oversight over the implementation of accessibility measures, leading to inconsistencies in design and execution. These issues underscore the necessity for systemic solutions. Addressing them requires a comprehensive approach encompassing legislative reforms, enhanced enforcement mechanisms, and proactive awareness campaigns. By focusing on these challenges and developing effective strategies to overcome them, China can elevate the construction of barrier-free environments to new heights. The article delves into the intricacies of creating barrier-free architectural environments in China, shedding light on the systemic issues hindering progress. Among these challenges are legislative gaps, inadequate control mechanisms, and a lack of widespread understanding of accessibility needs. As a solution, the article offers recommendations for bolstering the legislative framework, improving enforcement mechanisms, and increasing public awareness through targeted propaganda efforts. Emphasising collaboration between governmental bodies and civil society organisations is crucial to successfully implementing these recommendations. In conclusion, the pursuit of accessible environments in China represents a practical endeavour as much as a symbolic gesture towards inclusivity and social progress. Through concerted efforts and strategic interventions, the nation can pave the way for a future where accessibility is not just a privilege but a fundamental right for all citizens.

Keywords: barrier-free architectural environment, barrier-free design, accessible spaces, inclusive architecture.